

СЕРІЯ «ГОРИЗОНТИ ФАНТАСТИКИ»

Роджер Желязни

ХРОНІКИ АМБЕРА

У десяти книгах

КНИГА 4

Рука Оберона

Роман

УДК 82/89
ББК 84.7 США
Ж50

Серію «Горизонти фантастики»
засновано 2011 року

Roger Zelazny. The Chronicles of Amber.
The Hand of Oberon
Copyright © 1976 by Roger Zelazny

Друкується з дозволу спадкоємців автора
та їхніх літературних агентів, Zeno Agency Limited
(Великобританія) за участі Агентства
Олександра Корженевського (Росія)

Переклад з англійської
Анатолія Пітика та Катерини Грицайчук

Желязни Р.

Ж50 Хроніки Амбера : у 10 кн. Кн. 4 : Рука Оберона : роман / Р. Желязни ; пер. з англ. А. Пітика, К. Грицайчук. — Тернопіль : Навчальна книга–Богдан, 2016. — 240 с. — (Серія «Горизонти фантастики»).

ISBN 978-966-10-2118-0 (серія)

УДК 82/89
ББК 84.7 США

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина даного видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавця.*

ISBN 978-966-10-2118-0 (серія)

© Навчальна книга–Богдан,
переклад, оригінал-макет, 2016

*Для Джея Голдемана,
за дружбу та артишоки.*

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Яскравий спалах осяяння, домірний цьому дивному сонцю...

Ось яким він був... Я бачив при світлі дня те, що раніше відкривалося мені лише в оздобі ясного блиску посеред пільми: Лабіринт, великий Лабіринт Амбера, викарбуваний на овалному скелястому виступі під/над дивовижним небомор'ям.

...І я знав, завдяки внутрішньому образу, який пов'язував усіх нас, що цього разу він був справжнім. А це означало, що Лабіринт Амбера був його першою тінню. Це означало...

Це означало, що сам Амбер ніколи не виходив за межі королівства Амбера, Ребми і Тір-на Ногта. А отже, місцина, в яку ми прибули, за законом першості і конфігурації, була справжнім Амбером.

Я повернувся до усміхненого Ганелона. Його борода і скуйовджене волосся вогнисто палали в безжальному світлі.

— Звідки ти дізнався? — запитав у нього я.

— Корвіне, ти ж знаєш: у мене хист до розгадування таємниць, — відказав побратим. — Я пригадав усе, що ти розповідав мені про функціонування природи Амбера: як його тіні та всі ваші війни відбиваються у світах. Я часто запитував себе, міркуючи про чорну дорогу: чи може щось

відкидати тінь у сам Амбер. І мені спало на думку, що така річ мала би бути неймовірно базисною, потужною і таємною. — Він вказав на краєвид, що розгорнувся перед нами. — Як ось ця.

— Продовжуй, — мовив я.

Вираз Ганелонового обличчя змінився, і він знизав плечима.

— Отже, має бути шар реальності, глибший за твій Амбер, — пояснив він. — Саме там і було скоєно зло. Ваш звір-покровитель привів нас у місце, яке видається саме таким, а ця пляма на Лабіринті скидається на чийось брудну роботу. Ти згоден зі мною?

Я кивнув.

— Мене радше не так сам висновок вразив, як твоя здогадливність, — відказав я.

— Ти випередив мене, — визнав Рендом, що стояв праворуч від мене, — але саме таке відчуття пройняло мене, м'яко кажучи, аж до кишок. Я вірю, що саме тут і закладений фундамент нашого світу.

— Іноді чужинець може бачити речі краще, ніж той, хто є їхньою частиною, — зауважив Ганелон.

Рендом зиркнув на мене, а тоді знову зосередив увагу на краєвиді.

— Гадаєш, усе ще більше зміниться, — запитав він, — якщо ми спустимося й поглянемо ближче?

— Є тільки один спосіб з'ясувати, — відказав я.

— Тоді гайда ключем, — постановив Рендом. — Я перший.

— Гаразд.

Рендом спрямував коня праворуч, ліворуч, знову праворуч, довгою низкою серпантинів, що зигзагами вели нас уздовж кручі. Зберігаючи той самий порядок, що й увесь день, я поїхав за ним — Ганелон був останнім.

— Здається, наразі все стабільно, — гукнув нам Рендом.

— Поки що, — відказав на те я.

— Внизу між скелями якась розколина.

Я нахилився вперед. Праворуч, на рівні овалної рівнини, зяло жерло печери. Грот той розташувався так, що помітити його згори було неможливо.

— Ми пройдемо доволі близько, — сказав я.

— ...швидко, обережно і тихо, — додав Рендом, видобуваючи меча.

Я витягнув з піхов Грейсвандір, а Ганелон на один поворот позаду мене дістав свою зброю.

До розколини ми потрапили не одразу — спершу повернули ліворуч і тільки тоді пройшли повз неї. Хоч до печери лишалося ще десять чи п'ятнадцять футів, але я почув з неї сморід, природу якого встановити не зміг. Коні або відразу допетрали, що й до чого, або ж були просто песимістами по життю: тварини притисли вуха до голови, роздули ніздрі й тривожно заіржали, не слухаючись віжок. Однак щойно ми повернули й рушили геть від того місця, вони заспокоїлися. Паніка охопила їх тільки в кінці узвозу, коли ми наблизилися до пошкодженого Лабіринту. Коні просто відмовилися підходити ближче.

Рендом зліз із коня. Він дійшов до краю візерунка й завмер, розглядаючи його. А тоді заговорив, не озираючись.

— З усього, що нам відомо, — мовив він, — шкоди було завдано навмисне.

— Здається, так, — погодився я.

— Очевидно також, що ми опинилися тут з певною метою.

— Гадаю, так і є.

— Тож, трішки напруживши уяву, можна висувати, що ми опинилися тут, аби дізнатися, як було пошкоджено Лабіринт і що можна зробити, аби відновити його цілісність.

— Можливо. Який твій діагноз?

— Поки що жодного.

Він рушив по периметру Лабіринту праворуч — туди, де візерунок починав втрачати чіткість. Я вклав клинок у піхви і приготувався спішуватися. Ганелон простягнув руку і схопив мене за плече.

— Я сам можу зробити це... — почав було я.

— Але, Корвіне, — мовив він, не зважаючи на сказане мною, — здається, ближче до центру Лабіринту є маленька невідповідність. Щось, що не належить цьому місцю...

— Де?

Він показав, і я простежив за його рукою.

Біля центру лежав якийсь чужинний предмет. Патичок? Камінь? Зіжмаканий аркуш паперу? Сказати точно з такої відстані було неможливо.

— Бачу, — відповів я.

Ми злізли з коней і рушили до Рендома, який до того часу вже встиг дійти до правого краю візерунка і тепер розглядав збляклу ділянку.

— Ганелон помітив щось ближче до центру, — сказав я.

Рендом кивнув.

— Я також це помітив, — відказав він. — Просто намагався вирішити, з якого боку краще підійти, щоби було зручніше роздивлятися. Мене не приваблює ідея блукати розбитим Лабіринтом. З іншого боку, мені цікаво, на що я наражатиму себе, якщо спробую пройти зчорнілим краєм. Як гадаєш?

— Якщо блукатимемо тут рештками Лабіринту, можемо втратити чимало часу, — мовив я на те, — коли його опір домірний тому, що ми маємо вдома. А ще нас вчили: варто зійти зі шляху, як тебе спіткає смерть. План у мене такий: з Лабіринту доведеться піти, щойно я сягну плями. З іншого боку, торкнувшись чорноти, я можу послати сигнал тривоги нашим ворогам. Тож...

— Тож ніхто з вас цього не робитиме, — втрутився Ганелон. — Я зроблю.

А тоді, не чекаючи на відповідь, він стрибнув з розгону на чорну ділянку, пробіг аж до центру, доволі довго чекав, перш ніж підняти якусь дрібну річ, повернувся і рушив назад. За кілька секунд потому він уже стояв перед нами.

— То був ризикований вчинок, — мовив Рендом.

Ганелон кивнув.

— Але ви двоє досі стояли б і сперечалися, якби я цього не зробив.

Він підняв руку й простягнув її.

— Ну і що ви про це думаете?

Ганелон стискав кинджал, що пронизував прямокутний заплямований шматочок картону. Я забрав знахідку в друга.

— Скидається на Козир, — мовив Рендом.

— Так.

Витягнувши карту, я розгладив зібгані краї. Чоловік, риси якого постали переді мною, здавався наполовину знайомим — і, звісно, наполовину чужим водночас. Світле, пряме волосся, дрібні, гострі риси, непомітна посмішка, тендітна статура.

Я похитав головою:

— Не знаю такого.

— Дайте-но поглянути, — Рендом забрав у мене карту й насупився.

— Ні, — мовив він через певний час. — Я також не знаю. Мені майже здається, що я мав би впізнати його, але... Ні.

Тієї миті коні знову взялися виражати невдоволення, ще й набагато гучніше. Нам треба було лишень трішки повернутися, щоби збагнути причину їхньої тривоги — адже *воно* вибрало саме ту мить, щоби виповзти з печери.

— Дідько, — сказав Рендом. І я з ним погодився.

Ганелон прочистив горло, а тоді виставив поперед себе меча.

— Хто-небудь знає, що це? — спокійно запитав він.

На перший погляд та почвара видалася мені змієподібною: через рухи і довгий товстий хвіст, який радше скидався на продовження довгого в'юнкого тулуба, а не на простий придатак. Вона пересувалася на чотирьох гнучких, наче гумових ногах, які, однак, завершувалися величезними стопами з лиховісними кігтями. Вузька голова із дзьобом похитувалася врізнобіч у ритмі рухів почвари, повертаючись до нас то одним, то іншим блякло-синім оком. Величезні крила, пурпурові і шкуркуваті, тулилися з боків. Істота та не мала ні пір'я, ні волосся, але на плечах, грудях, спині і хвості її шкіру вкривала луска. Від вістря дзьоба і до кінчика хвоста її довжина перевищувала три метри. Рух тварини відлунював тихим дзенькотом, а на її горлянці я зауважив яскравий спалах.

— Найперше, що спадає мені на думку, — мовив Рендом, — це геральдичний звір, грифон. Ось тільки цей екземпляр лисий і багряний.

— Точно не наш національний птах, — додав я, витягуючи Грейсвандір і затримуючи його вістря на рівні голови істоти.

Почвара викинула червоний, роздвоєний язик. Здійняла на кілька дюймів крила, а тоді опустила їх. Коли її голова хиталася праворуч, хвіст повертав ліворуч, тоді ліворуч і праворуч, праворуч і ліворуч, занурюючи нас своїми рухами у напів-гіпнотичний транс.

Здавалося, її значно більше цікавили коні, аніж ми: почвара прямувала повз нас до місця, де тремтіли і перебирали ногами наші скакуни. Коли я став у монстра на шляху, він заревів.

Його крила здіймалися й опадали, майорили, наче пара невеличких вітрил, захоплена поривом вітру. Тепер він звівся на задні лапи і височів над нами. Здавалося, що він у ту мить наче вчетверо побільшав. Відтак створіння заверещало — й у вухах задзеленчав навісний, войовничий чи то вигук, чи то виклик. А тоді воно різко опустило крила і злетіло, ненадовго здійнявшись у повітря.

Коні зірвалися й побігли. Тварюка опинилася поза зоною нашої досяжності. І тільки тоді я збагнув, звідки походило подзенькування і чим же була та яскрава штука на шиї у звіра. Монстр був прив'язаний, і довжелезний ланцюг зникав у печері. Точна його довжина негайно стала для нас чимось більшим, ніж питанням загальної ерудитії.

Розмахуючи крилами, істота зашипіла, пролетіла над нами і впала. Щоби по-справжньому злетіти, почварі забракло простору для маневру. Повернувшись, я бачив, як Зірка і Вогнедишник відступали до дальнього краю овалу. Кінь Рендома Яго кинувся в напрямку Лабіринту.

Почвара знову зіп'ялася на ноги, розвернулася, неначе хотіла напасти на Яго, знову поглянула на нас і заклякла. Цього разу вона опинилася значно ближче — за три-чотири метри від нас — схилила набік голову, повернувшись правим оком, а тоді розкрила дзьоб і тихо закрумкала.

— А якщо напасти зараз? — запропонував Рендом.

— Ні. Зачекай. Щось не так у її поведінці.

Доки я говорив, звір нахилив голову й опустив крила. Він тричі вдарив дзьобом по землі та знову поглянув увись. Тоді склав крила за спиною. Хвіст двічі смикнувся, а відтак жваво захитався з боку на бік. Тварина розкрила дзьоб і знову закрумкала.

Та мить спантеличила нас.

Яго зайшов у Лабіринт з боку зчорнілої ділянки. Пройшов п'ять чи шість метрів навскоси, а тоді, опинившись на лініях сили, потрапив у пастку біля Запони — наче комаха, впіймана липучкою. Коли іскри охопили його, а грива здійнялася й стала дибки, кінь заіржав від болю.

Тієї ж миті небо над нами потемніло. Але жодні водяні хмари не з'явилися в небесах. Над нами зринуло бездоганно кругле утворення — всередині червоне, жовте біля краю, — що оберталося за годинниковою стрілкою. Пролунав мелодійний передзвін, а за ним — жахливе торохтіння черкітки.

Яго борсався далі: спершу він звільнив праву передню ногу, тоді опустив її знову, щоби витягнути ліву, й дико заіржав. Іскри вже сягнули його чубка, і кінь струшував їх із шиї і тіла, наче краплинки дощу. Весь його силует охопило м'яке олійне сяйво.

Ревіння наростало, і маленькі блискавки заграли у серці червоної штуки над нами. Тієї миті мою увагу привернуло деренчання: багрянний

грифон прослизнув повз нас і став поміж нами й гучною червоною з'явою. Відвернувшись від нас, він скоцюрбився, наче гаргуля, і взявся спостерігати за видовищем.

Саме тоді Яго звільнив обидві ноги і став дибки. Сяйво і водоспад іскор надали його обрисам ефемерності. Можливо, тієї миті він іржав, однак всі звуки поглинуло невпинне ревіння згори.

Із грімкої хмари з виттям спустився вир — яскравий, осяйний, неймовірно швидкий. Він торкнувся коня, що стояв дибки, і на мить обриси тварини стали надзвичайно великими — і так само нечіткими. А тоді кінь зник. Неначе бездоганно збалансована дзига, вир на мить застиг на місці, а тоді почав змовкати.

Вир повільно піднявся над Лабіринтом на висоту людського зросту. А через мить увібрався всередину настільки ж швидко, як і з'явився.

Виття змовкло, ревіння стихло. Крихітні блискавки зблякли в колі. Вся конструкція вичахла та сповільнилася. Наступної митті вона обернулася на згусток темряви, а ще за секунду — зникла геть.

Куди б я не глянув, ніде не лишилося і сліду від Яго.

— Не питай, — мовив я, коли Рендом повернувся до мене. — Я також нічого не знаю.

Він кивнув, а тоді зосередив увагу на нашому багрянному сусідові, який якраз задеренчав ланцюгом.

— А з цим героєм що? — запитав він, торкнувшись до меча.

— У мене склалося враження, ніби він намагається захистити нас, — сказав я, ступивши крок уперед. — Прикрий мене. Я хочу дещо спробувати.

— Ти впевнений, що можеш рухатися достатньо швидко? — запитав він. — З твоїм боком...

— Не хвилюйся, — сказав я в рази завзятіше, ніж треба було, і пішов далі.

Він мав рацію щодо мого лівого боку, де досі гоїлася і тупо боліла у відповідь на рухи ножова рана. Але правиця продовжувала стискати Грейсвандір, і це був один із тих моментів, коли я щиро вірив у свої інстинкти. У минулому я вже довірявся своїм чуттям, і вони не зраджували мені. Просто іноді такий ризик видається цілком виправданим.

Рендом рушив прямо і праворуч. Я повернувся боком і повільно випростав ліву руку так, неначе знайомився з чужим псом. Наш геральдичний друг підвівся і також повернувся.

Він знову повернувся мордою до нас, ретельно розглядаючи Ганелона, що стояв ліворуч від мене. Потім звір поглянув на мою руку. Він опустив голову і знову вдарив дзьобом об землю, тихо, булькотливо крумкаючи, а тоді підвів голову і витягнув шию. Хитнув велетенським хвостом, торкнувся моїх пальців дзьобом, а тоді все повторив. Я обережно поклав руку йому на голову. Помахи хвостом посилювалися, голова не рухалася.

Я м'яко почухав йому шию — і звір повільно повернув голову, немовби насолоджувався моїми дотиками. Я прибрав руку й ступив крок назад.

— Гадаю, ми друзі, — тихо мовив я. — Спробуй, Рендоме.

— Ти кепкуєш з мене?

— Ні, я певен, що тобі нічого не загрожує. Спробуй.

— А що ти робитимеш, якщо помилишся?

— Вибачуся.

— Чудово.

Він ступив уперед і простягнув руку. Тварина лишалася привітною.

— Гаразд, — мовив Рендом на півхвилини пізніше, глядячи його шию, — і що це нам доводить?

— Це сторожовий пес.

— І що ж він стереже?

— Вочевидь, Лабіринт.

— Якийсь він недобросовісний, — мовив Рендом, відступаючи. — Я би сказав, що він мав би працювати краще. — Брат вказав на зчорнілу ділянку. — Що і зрозуміло, якщо він привітний до всіх, крім тих, хто їсть овес та ірже.

— А я гадаю, що він дуже навіть вибірканий. Також можливо, що його посадили сюди після того, як було завдано шкоди, щоби захистити Лабіринт від подальших шкідницьких зазіхань.

— Хто ж його посадив тут?

— Сам би хотів знати. Вочевидь, цей хтось на нашому боці.

— Ти можеш продовжити випробування своєї теорії, підпустивши Ганелона ближче до грифона.

Ганелон не ворухнувся.

— Може, у вас є якийсь родинний запах, — зрештою сказав він. — А раптом він прихильний тільки до амберитів? Тож я свій хід пропускаю, дякую.

— Гаразд, це не так уже й важливо. Дотепер ти висував доволі вдалі ідеї. Як же ти тепер витлумачиш події?

— З двох фракцій, що претендують на трон, — сказав він, — та, що складалася з Бранда, Фіони та Блейза, як ви казали, краще зналася на природі сил, які впливають на долю Амбера. Бренд же не повідомив тобі подробиці — хіба що ти сам опустив у розповіді певні пов'язані з цим факти — однак мені здається, що пошкодження Лабіринту і є тим засобом, за допомогою якого його союзники отримали доступ до вашого королівства. Хтось один (або й не один) із них скоїв це лихо, відкривши чорну дорогу. Якщо сторожовий пес реагує на родинний запах або інший код, яким володієте ви, то він насправді міг весь час бути тут і нічого не заподіяти злочинцям.

— Можливо, — зауважив Рендом. — Маєш ідеї, як це могло трапитися?

— Імовірно, — відказав Ганелон. — Якщо захочете, я дам вам можливість подивитися на це.

— А що для цього потрібно?

— Ходіть сюди, — він обернувся і рушив до краю Лабіринту.

Я пішов за ним, Рендом також. Сторожовий грифон крався біля мене. Ганелон повернувся і простягнув руку.

— Корвіне, чи міг би ти дати мені той кинджал, що я для нас роздобув?

— Тримай, — я витягнув зброю з-за пояса і передав її.

— Повторюю, що для цього потрібно? — допитувався Рендом.

— Амберська кров, — відказав Ганелон.

— Не певен, що ця ідея мені до вподоби, — відказав Рендом.

— Тобі потрібно лишень проштрикнути палець, — відказав він, простягаючи лезо, — і нехай краплинка крові впаде на Лабіринт.

— І що трапиться?

— Спробуй і побачиш.

Рендом зиркнув на мене:

— Що скажеш на таке?

— Вперед. Дізнаймося правду. Я заінтригований.

Він кивнув.

— Гарзд.

Рендом взяв у Ганелона лезо і штрикнув вістрям мізинець лівої руки. Тоді він стиснув палець, тримаючи його над Лабіринтом. З'явилася червона намистинка, збільшилася, затремтіла і впала.

Тієї ж миті над плямою здійнявся ледь помітний дим, а разом з ним — гучний тріск.

— Бодай я скис! — вражено мовив Рендом.

— Ось тобі й на, — мовив Ганелон. — Так це і робиться.

Виникла крихітна плямка, поступово збільшуючись до розміру півдоларової монети.

Та крапочка була малесенькою копією величезної плями праворуч від нас. Сторожовий грифон тихо вискnuв і відступив, швидко крутячи головою між нами.

— Розслабся, друже. Спокійно, — я простягнув до нього руку і заспокоїв.

— Але що ж могло спричинити таку велику... — почав було Рендом, а тоді повільно кивнув.

— І все ж таки, що? — запитав Ганелон. — Я ні сліду не бачу там, де зникла твоя кров.

— Амберська кров, — мовив Рендом. — Ти сьогодні просто повнишся прозріннями, чи не так?

— Попроси в Корвіна розповісти тобі про Лоррейн, місцину, де я мешкав так довго, — мовив він. — Місце, де розширювалося чорне коло. Я дуже уважний щодо впливу таких сил, хоч і знаю їх лише з відстані. Ці питання ставали для мене все зрозумілішими завдяки тому, що я вивчав від вас. Так, тепер мене охоплюють прозріння, адже я знаюся на цих каверзах. Запитай Корвіна, що він думає про макітру свого генерала.

— Корвіне, — сказав Рендом, — дай мені проколотий Козир.

Я витягнув його з кишені і розрівняв. Плями тепер здавалися ще лиховіснішими. Вразила мене й інша річ: не вірилося, що цей Козир виготовив мудрий чарівник Дворкін, колишній митець і наставник Оберонових дітей. До цієї миті мені не спадало на думку, що хтось інший міг би зробити таке. І хоча стиль видавався трохи знайомим, ця робота не належала йому. Де ж ще я бачив такі ретельно вивірені лінії, не спонтанні, як у майстра, а такі, неначе кожен рух ретельно обмірковувався, перш ніж ручка торкнеться паперу? Була тут ще якась хиба: рівень схематизації відрізнявся від наших Козирів, буцімто митець працював зі старими спогадами, просвітками й описами, а не з живою людиною.

— Козир, Корвіне. Дай, будь ласка, — мовив Рендом.

Було в його тоні щось таке, що змусило мене завагатися. Закралось відчуття, нібито він зміг обігнати мене у чомусь дуже важливому — а такі відчуття я геть не люблю.

— Я тут заради тебе гладив ось того бридкого стариганя і навіть порізався для нашої справи, Корвіне. Дай мені його.

Я простягнув карту, і моє збентеження наростало, коли він взяв її до рук і насупився. Чому я раптом почав поводитися як бовдур? Невже ніч у Тір-на Ногті сповільнює мозкову активність? Чому...

І тут Рендом почав лаятися. Низка виголошених ним проклять перевершувала все чуते мною за довгу військову кар'єру.

А тоді:

— Що це? — запитав я. — Не розумію.

— Амберська кров, — нарешті мовив він. — Хто б це не зробив, він спершу пройшов Лабіринтом, розумієш? Потім вони стояли там, у центрі, й викликали його через Козир. Коли він відповів і було встановлено надійний зв'язок, вони вдарили його. Його кров, як і моя власна, пролилася на Лабіринт, знищуючи частину візерунку.

На кілька глибоких вдихів запала тиша.

— Пахне якимось ритуалом, — зауважив я.

— Дідько забери ритуали! — вигукнув він. — Дідько їх усіх бери! Хтось із них помре, Корвіне. Я вб'ю його — або її.

— Я досі не..

— Я дурень, — відказав він, — тому що не побачив це одразу. Поглянь! Ближче поглянь!

Він тицьнув мені проколотий Козир. Я вдивлявся в нього — і досі нічого не бачив.

— А тепер поглянь на мене! — продовжував він. — Глянь на мене!

Я послухався. Тоді знову глянув на карту. І збагнув, до чого він веде.

— Для нього я ніколи не був чимось більшим за шепіт життя у пільмі. Але вони використали мого сина для цього, — мовив він. — Отже, це зображення Мартіна.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Стоячи там, біля пошкодженого Лабіринту, я вдивлявся в портрет чоловіка, який міг бути, а міг і не бути сином Рендома. Можливо — а можливо, й ні — він прийняв смерть від ножа, що прийшов з Лабіринту. Подумки я стрибнув далеко назад, щоби хоч на мить прокрутити знову події, що привели мене сюди, до цих надзвичайних відкриттів. Нещодавно я дізнався стільки нового, в результаті чого події останніх кількох років склалися у зовсім іншу історію, ніж та, яку я знав, коли проживав ті дні. А тепер нові ймовірності й закладені в них факти знову змінювали мою точку зору.

Коли я прийшов до тям в «Грінвуді», приватному шпиталі в північній частині штату Нью-Йорк, де провів два цілком безтямних тижні після аварії, то навіть імені свого не знав. Нещодавно мені розповіли, що аварію ту відразу після моєї втечі з Портерівської психлікарні в Олбані, підлаштував братик Блейз. Саме таку історію я почув від іншого свого брата Бранда, котрий запропонував мене до тієї лікарні на підставі фальшивої психіатричної посвідки. У «Портері» на мені впродовж кількох днів застосовували шокову терапію. Результати її були сумнівними, однак вона запустила процес відновлення деяких спогадів. Вочевидь, це настільки налякало Блейза, що він скоїв замах на моє життя, коли я тікав. Якраз на повороті біля озера він прострелив мені кілька шин. Та акція точно могла б завершитися моєю

смертю, якби за Блейзом ніс у ніс не йшов Бранд, котрий захищав власні страхові інвестиції — мене. Він розповідав, що перекинувся кількома слівцями з копами, витягнув мене з озера і надавав першу медичну допомогу, поки не підоспіла «швидка». Невдовзі після того його ввіймали колишні спільники — Блейз і наша сестра Фіона. Вони запроторили його до вежі з дуже пильною охороною, десь у віддалених краях Тіней.

Дві придворні кліки плели інтриги та контр-інтриги навколо трону, наступали одне одному на п'яти, дихали одне одному в потилиці та займалися іншими неподобствами такого штибу. Мій брат Ерік, якого підтримували Джуліан та Каїн, мав зійти на трон, що стояв порожнім після незрозумілого зникнення нашого батька, Оберона. Незрозумілого для Еріка, Джуліана та Каїна. А для іншої групи, яка складалася із Блейза, Фіони та — колись — Бранда, нічого незрозумілого не було, адже те зникнення влаштували саме вони. Підготували цілий ряд подій, які мали розчистити Блейзу шлях до трону. Але Бранд припустився тактичної помилки, спробувавши заручитися підтримкою Каїна в їхній грі за трон, а Каїн вирішив, що йому й надалі краще підтримувати Еріка. Це змусило Бранда серйозно переосмислити власну позицію, але не призвело до негайної зради своїх спільників. Через певний час Блейз та Фіона вирішили використати своїх таємних союзників проти Еріка. Бранд завагався, остерігаючись могутності цих сил, і в результаті

отримав копняка від Блейза та Фіони. Коли всі від нього відвернулися, Бранд вирішив повністю відновити баланс сил, помандрувавши до Тіні Земля, де Ерік полишив мене вмирати багато століть тому. Набагато пізніше Ерік дізнався, що я не вмер, але повністю втратив пам'ять, що для нього було так само добре. Він відрядив нашу сестру Флору наглядати за мною, сподіваючись, що це вигнання буде для мене останнім. Пізніше Бранд розповів, що доручив мене психлікарні «Портер» у сповненому відчаю бажанні відновити мою пам'ять перед поверненням до Амбера.

Доки Фіона з Блейзом давали раду Бранду, Ерік постійно підтримував зв'язок з Флорою. Вона подбала про моє переведення до «Грінвуда» з клініки, куди мене поклала поліція, наказала, щоби мене наколювали наркотиками, поки Ерік готувався до своєї коронації в Амбері. Зовсім скоро ідилічність життя мого брата Рендома в Тексорамі була порушена звісткою від Бранда. Той благав про порятунок та ще й дав про себе знати не через звичні родинні канали зв'язку, тобто Козирі. Поки Рендом, який, на щастя, не належав до конфліктних груп, займався порятунком Бранда, я зміг втекти з «Грінвуда», хоч іще й не повністю відновив пам'ять. Отримавши від наляканого Грінвудського лікаря адресу Флори, я поїхав до її обійстя у Вестчестері, та, вдало блефуючи, став її гостем. Рендом тим часом намагався порятувати Бранда — не надто успішно. Він начебто умертвив змієподібного охоронця

вежі, але був змушений тікати від внутрішньої сторожі, осідлавши один із на диво рухливих каменів. Охорона — банда не зовсім людей — жвавенько переслідувала його крізь Тіні, а це навичка, яка за нормальних обставин доступна лише амберитам. Рендом потрапив до тіні Земля, де я водив Флору кружними шляхами, аби відшукати стежину до власного осяяння та до обставин свого життя. Рендом перетнув континент після того, як я гарантував йому захист. Він прибув, переконаний, що його переслідувачі — мої посіпаки. Коли я допоміг йому їх убити, він нічого не сказав, бо вирішив, що це — мій обманний трюк у боротьбі за трон. Однак його виявилось легко вмовити доправити мене через Тіні в Амбер.

Ця авантюра була доволі успішною в деяких аспектах і водночас вельми провальною в інших. Коли я зрештою дізнався дещо про те, що стосувалося моєї особистості, Рендом та наша сестра Дейдра, котра приєдналася до нас по дорозі, відвели мене до віддзеркалення Амбера під водою — міста Ребми. Там я пройшов Лабіринтом — і спогади посипались на мене лавиною. А крім того, вдалося довести, що я справжній Корвін, а не просто одна із його тіней. Я вирушив до Амбера, використавши силу Лабіринту, яка дозволяла миттєво повертатися додому. Після короткої безрезультатної дуелі з Еріком втік через Козирі під крило мого любого брата і можливого вбивці Блейза.

Я приєднався до Блейза, коли він пішов боєм на Амбер. Невдала була затія, та й завершилася вона нашою поразкою. Блейз під час останньої сутички зник, ще й за таких обставин, які чітко вказували на його смерть, однак чим більше я дізнався і чим більше міркував, тим менше йняв цьому віри. Я став бранцем Еріка і проти власної волі взяв участь в його коронації, після чого він наказав осліпити мене та замкнути. Кілька років, які я провів у темниці, відновили мої очі, але водночас сильно розхитали мою свідомість. І лишень випадкова зустріч з колишнім батьковим радником Дворкіним, розум якого був ще в гіршому стані, ніж мій, посприяла втечі.

Після цього я кинувся відновлювати сили і вирішив, що коли наступного разу піду проти Еріка, то поводитимуся розсудливіше. Я помандрував крізь Тіні, до давніх земель, де колись панував, — до Авалону. Мав намір дістати там одну субстанцію, про яку серед усіх амберитів знав тільки я. Унікальна хімічна сполука, що могла вибухати в Амбері. Дорогою я проїхав крізь землі Лоррейна; місцини, де панував мій колишній генерал у вигнанні Ганелон — або хтось дуже схожий на нього. Я затримався там через пораненого лицаря, дівчину та небезпеку, яка була наче дві краплі схожа на ту, що чигала в околицях Амбера. Чорне коло, межі якого постійно розширювалися, було якимось чином пов'язане з чорною дорогою, якою приходили наші вороги. Частково відповідальність за це ле-

жала й на моїх плечах — так подіяло прокляття, яке я вигукнув, коли мене осліплювали. Битву я виграв, дівчину — втратив, а тоді з Ганелоном помандрував до Авалона.

Діставшись Авалона, ми швидко дізналися, що він перебуває під захистом мого брата Бенедикта, який боровся з власними проблемами — найпевніше, обставини були спорідненими із небезпеками чорного кола та чорної дороги. В останній битві Бенедикт втратив правицю, однак все одно переміг пекельних дів. Він застеріг, аби мої наміри щодо Еріка та Амбера були чистими, а тоді запросив нас насолодитися гостинністю його замку. А сам він ще мав провести кілька днів на полі бою. Саме в Авалоні я зустрівся з Дарою.

Дара розповіла, що вона — праправнучка Бенедикта, а її існування мій брат приховував від Амбера. Вона витягнула з мене все, що змогла, про Амбер, Лабіринт, Козирі та нашу здатність пересуватися між Тінями. А ще вона виявилася неймовірно вправною фехтувальницею. Ми вкинулися у нетривалу розпусту після мого повернення з пекельної мандрівки до місця, де я набрав удосталь необгранкованих алмазів, щоби заплатити за речовину, яка знадобилася би мені під час нападу на Амбер. Наступного дня ми з Ганелоном повантажили необхідні хімікати і поїхали до тіні Земля. Колись, за часів вигнання, я жив там, а тепер мав купити необхідну автоматичну зброю та амуніцію.